

Bezpečnostní pojistka

Dveře byly tlusté. Místnost dobře udělaná. To jsem věděl. To jsem sám viděl. Jak vznikala, krok za krokem.

Matku jsem v noci křičet nikdy neslyšel. Věděl jsem, že křičí, to bylo jasné. Viděl jsem ji přes kamery. Když jsem byl malý, otec mě nutil, ať se dívám. Báł se, že to jinak úplně nepochopím. Úplně neuvěřím.

Ale já tomu věřil.

Nejraději jsem měl ty dny, kdy už bylo po všem a matka se mohla vrátit. Myslím, že tyhle dny byly nejhezčí i pro ni. Nikdy nebyla tak šťastná jako *po tom*. Vždycky mě držela a pevně k sobě tiskla a já se smál a ona mi na tváře, krk a čelo sázela polibky.

Otec stával vedle nás, díval se, usmíval se, celý přepadlý a zkroušený. Dal nám čas, abychom obnovili náš přirozený vztah, a pak se k nám přidal a také nás oba objal. Líbal nás jako o život.

Rodiče jsem miloval. Miloval jsem je nade všechno.

Přesto jsem se v hloubi srdce tajně užíral představou, že se jednoho rána probudím a zjistím, že jsem sám. Že mi je ta místnost vezme. Jistě, jsem teprve chlapec, je mi dvanáct. Ale rostu. Učím se.

Když začal otec tu místnost stavět, díval jsem se. Dokonce jsem i pomáhal. V té době drželi matku někde jinde. Drželi ji tam muži, které jsem neznal. Přátelé mého otce. Ona se ale vždycky vrátila, šťastná a zdravá, objímala nás a líbala, přesně jako potom, co už byla místnost hotová. Mně se doma líbilo víc, když tu ta místnost byla. Líbilo se mi, že je matka *doma*, se mnou a s otcem.

Ta místnost není veliká, ale je dobře udělaná. Má spoustu pojistek pro případ, že by něco selhalo. Otec mi to vysvětloval, když je zabudoval do konstrukce místnosti. Stěny jsou ocelové. Tlusté, hladké, nedají se zevnitř prorazit. Dveře jsou taky z oceli. Tlusté třicet centimetrů. Bez kliky. Otevírají je závory zapuštěné do zdí pokrytých ocelovými pláty.

Je tam jedno svítidlo. Dvojice zářivek ve stropě, chráněná mřížkou. Není možné, aby na ně někdo dosáhl. To jsme si aspoň mysleli.

Zábrany, ty jsou *hodně* působivé.

Jsou zkonstruované tak, aby udržely, ale neublížily. Tak to říkal otec. Abychom byli v bezpečí my i ona. Když mi tohle všechno říkal, přikyvoval jsem. Cítil jsem, že se učím, že jsem teď starší, moudřejší. Že mu pomáhám.

„A pak je tu plyn,“ dodal otec a ukázal na průduchy vysoko ve zdech, těsně pod stropem. Tak vysoko, že na ně nemohly dosáhnout ani její nepřirozeně prodloužené paže. „To je naše poslední obranná linie,“ řekl a rozčechral mi vlasy, jako obvykle mastné a neučesané. „Pro případ, že všechno ostatní půjde do háje.“

Přikývl jsem, ale otec na mně viděl, že to tak docela nechápu. Poklekl, vzal mě za ruku, stiskl ji trochu silněji a kouknul se mi do očí.

„Jestli se vyprostí ze zábran,“ řekl a ukázal na zábrany ležící lhostejně na hladké betonové podlaze, „tak ještě pořád nedokáže uniknout z místnosti, chápeš?“

Přikývl jsem, jako velký kluk.

„Jestli se dostane ke dveřím a začne se přes ně dobývat, zmáčknu knoflík a šššš!“ Rozepjal ruce kruhovitým pohybem, aby předvedl, jak se plyn rozšíří všude kolem. „Nadýchá se plynu.“

„A pak co? Pak usne?“

Otec svěsil hlavu, na okamžik pohlédl na podlahu a pak se mi znovu podíval do očí. „Pak umře.“

Přemýšlel jsem o tom. „A my budeme vědět, že je mrtvá, protože máme kamery.“

Otec se zeširoka usmál a oči se mu rozzářily pýchou. „Přesně tak, synu. Kamery.“

To jsme zrovna stáli v rozestavěné místnosti a otec ukázal do rohů pod vysokým stropem, v nichž byly vmáčknuty lesklé zrcadlové koule. Zamával jsem do jedné a spatřil deformovaný odraz jiného chlapce – umazaného, malinkého chlapečka –, jak mi taky mává.

„Budeme ji sledovat a předtím, než vejdemo dovnitř, se ujistíme, že je mrtvá,“ řekl a pevnou rukou mi sevřel rameno. „Ona by si přála, abychom si byli opravdu jistí.“

Věděl jsem, že je to pravda, protože mi to matka sama už stokrát řekla. Řekla mi, že si musíme být vždycky jistí, totiž kdyby se něco nepovedlo, že si musíme být vždycky jistí, že jsme ji zabili. „Mohla bych vám lhát,“ řekla. „Mohla bych něco předstírat.“

„To je jako nějaká hra,“ řekl jsem já.

Matka se usmála a přikývla a odhrnula mi něžně vlasy z čela. „Jako hra, kterou musíte vy dva vždycky vyhrát.“

Když jsme s otcem odcházeli z už dostavěné místnosti, zastavil se u těžkých ocelových dveří. Z okraje dvevního rámu vyčnívaly na pár centimetrů lesklé hlavy závor.

„Ještě poslední věc,“ řekl otec. Svlékl si laboratorní plášť a pověsil ho na zahnutý ocelový hřeb vedle plynové masky a žlutého gumového obleku plného skvrn. „A to je ta nejdůležitější věc ze všech. Pořád je tu možnost, i když jen hodně, hodně nepravděpodobná, že se matka přestane proměňovat. Že se prostě promění a zůstane taková, jaká je. Navždycky. Rozumíš?“

Přikývl jsem.

„Pokud k tomu dojde... nebo pokud se pokazí cokoli jiného... prostě pokud tu z jakéhokoli důvodu nebudu...“ Odmlčel se, protože nám oběma vyvstávalo na mysli až příliš mnoho hrozných věcí. „No. Tak je tu ještě jedna, poslední bezpečnostní pojistka.“

Čekal jsem a říkal jsem si, že je to hloupost, protože jsem věděl, že otec tady bude *vždycky*, ale snažil jsem se ho vyslechnout, snažil jsem se něco naučit.

„Je tu časový spínač, vidíš?“ zeptal se. „Zapínám ho pokaždé, když tvá matka vstoupí do místnosti. Pokud z *jakéhokoli* důvodu, úplně z *jakéhokoli*, ten spínač nezastavím nebo neresetuju během čtyřiaadvaceti hodin, místnost se naplní plynem.“

„Šššš!“ udělal jsem a napodobil gesto, které použil otec předtím.

„Správně,“ řekl. „A díky tomuhle, jestli se něco, no... jestli něco nebude v pořádku, tak tobě postačí jenom, hm, vydržet, víš? Nemusíš dělat vůbec nic. Jenom počkat čtyřiaadvacet hodin, tenhle spínač doběhne a věci v místnosti se vyřeší samy. Vypustí se plyn a plyn je jedovatý. Je to jed, který zabíjí. Pochopils to?“

Přikývl jsem a pak jsem si vzpomněl na něco ze školy. „Jako ta kočka.“

Otec zmateně svraštil obočí.

„Schröderova kočka.“

Otec vteřinku přemýšlel a pak se nahlas rozesmál nádherným smíchem, který vyplnil ocelovou a betonovou místnost, již spolu s přáteli právě dostavěl.

„Schrödingerova!“ hulákal otec a pořád se smál. Chechtal se tak, že si musel otřít oči. „Schrödingerova kočka. Ne Schröderova. Ten je z Peanuts.“

Otec se dál smál, ještě jednou si otřel oči a položil mi ruku na rameno. Jemně mě vystrčil z místnosti.

„Ale jo. Ale jistě. Jako ta kočka, no jo.“

Místnost jsme mnohokrát testovali. Matka prozkoumala každý centimetr stěn, podlahu, průduchy, kamery. Prozkoumala zábrany, silná ocelová pouta, řetězy a lana, na nichž byla pouta přivázaná, i železná oka, s jejichž pomocí bylo to vše pevně zapuštěno do zdi.

První noc jsme byli všichni trochu nervózní.

Tyhle noci trávila matka zatím vždycky s otcovými přáteli. Nebývaly moc časté, to ne, ale zato pravidelné. Otec mi však připadal klidný. Společně jsme jí pomohli vstoupit do nových zábran. Když jsem jí pevně zamykal pouta na zápěstí, usmála se na mě. Bedlivě nás sledovala při práci, zkoumala klepeta, jež jí svírala zápěstí, zkoušela je. Zatáhla vší silou rukama, až řetězy zařinčely. Bez přemýšlení jsem od ní o krok ustoupil.

„Ne snad, že by na tom záleželo, zkoušet je teď,“ řekla tehdy, ten první den, a smutně se na otce usmála. „Mám jen polovinu té síly, co potom.“

„Ne-li ještě méně,“ souhlasil otec, ale přikývl. „Ty vydrží. Udržely by i šílenou gorilu.“

Později jsme se s otcem posadili venku před místností. Otec pozorně sledoval monitory. Já seděl na tvrdé pohovce za ním, která páchla prachem a zatuchlinou, a četl jsem si komiks.

„Hele,“ řekl otec.

Odložil jsem komiks a přešel k monitorům. Sledoval jsem na zrnité barevné obrazovce jako v televizi, jak se má matka měnit.

Oči, potom kůže. Vzhledla ke kamerám a pozorovala nás, jak ji pozorujeme. Fascinovaně jsem na ni hleděl a ona se zatím uklidnila. Jako by se... zhroutila do sebe. Zadržel jsem dech. *To je trik*, pomyslel jsem si.

A potom zešílela. Byla jako tornádo z masa a kostí, zmítala se, samé zuby a nehty, jed a oheň. Ústa se jí rozevřela dokořán a brada klesla tak nízko, že to nebylo vůbec možné, oči se vyboulily, svaly dvakrát zvětšily a zevnitř tlačily do kovových pout. Řvala bolestí. Ztělesněná zuřivost. Vypadala strašlivě silná. Házela sebou a kopala kolem sebe jako bledá příšera.

„Drží to skvěle,“ řekl otec. Zdálo se, že se mu ulevilo a je i trošku pyšný. „Drží to skvěle,“ obrátil se ke mně a usmál se.

„Dneska v noci nás nedostane.“